

Conversa llarga i cocció lenta

Àngel Madrià , director de l'Editorial Gavarres JOAN CARLES CODOLÀ.

Editorial Gavarres rep el Premi Nacional de Comunicació de Proximitat pel seu periodisme, local i universal

JORDI GRAU

Dilluns vinent el Grup Gavarres, amb seu a Cassà de la Selva, recollirà al Casino L'Aliança del Poblenou el Premi Nacional de Comunicació, que li va ser atorgat el dia 3 de gener. Un premi realment merescut i que ve a reconèixer una feina de més de vint anys feta per una editorial nascuda del cap de l'Àngel Madrià que fa una labor absolutament necessària per mantenir viva la memòria oral de tanta gent que a les nostres comarques ha estat clau per mantenir el paisatge i unes tradicions que es van perdent o que ja s'han perdut en alguns casos. Els han atorgat el Premi Nacional de Comunicació de Proximitat i és ben merescut que hagin reconegut una feina tan ben feta, però la seva tasca és estrictament periodística, perquè no hi ha res més universal que allò local, encara que a alguns els costi d'entendre-ho. Només amb una repassada de les portades de les darreres revistes editades queda clara la diversitat de temes que recuperen posant negre sobre blanc unes maneres de viure que ens han fet com som i que s'estan perdent. A Gavarres fan un dossier sobre morts violentes; al Garona-Nogueres, sobre maquis i la postguerra; a Les Garrotxes, sobre paletes i mestres d'obres; a Alberes parlen del porc i l'embotit, i a Cadí-Pedraforca, sobre el bosc i la fusta. Això són els dossiers. Després hi ha també entrevistes magnífiques.

Tot va començar el 2002. Àngel Madrià, que havia estat cap de disseny d'El Punt i havia tirat endavant l'empresa Cat Edicions amb altres companys, va decidir emprendre aquesta aventura amb la revista Gavarres. Ara editen les cinc mencionades. Però també ha obert una interessant

línia de publicació de llibres. Els que ha editat a la col·lecció El Caliu de la Memòria són excel·lents. Històries d'alcalde, de músics, de pescadors, de l'Alta Garrotxa, de frontera, de la Vall de Camprodon, de les Guillerries, de Josep Pla... Cadascun d'ells, autèntiques joies. També ha tirat endavant la col·lecció Narratives. Obres magnífiques com El Mataró de Cuyàs, o la recuperació dels llibres i dietaris de Miquel Pairoli, a més de volums de Francesc Prat, Xavier Febrés, Jordi Llavina o Josep Navarro Santaaulàlia. Però també ha engegat projectes en col·laboració amb institucions o de memòries de periodistes nostrats, com l'excel·lent L'aprenent de barber, de l'amic periodista Joan Ventura i Brugulat.

L'Àngel Madrià, amb el seu germà Eloi i molta altra gent al costat, va emprendre aquest camí el 2002. Un camí que ells mateixos defineixen com "de periodisme de cocció lenta amb la voluntat d'escriure històries sobre velles maneres de viure i conviure. D'una gent, d'un temps, d'un país". Anunciant el premi als seus subscriptors i lectors, asseguraven que aquella essència plena de convenciment amb què van llançar Gavarres el 2002 "continua intacta i ferma, amb la convicció d'anar-la enfortint amb més veus i testimonis". La voluntat de rigorositat és la mateixa que al començament i Àngel Madrià ha volgut compartir el guardó amb tanta gent com hi ha involucrada en un projecte singular, diferent, proper, local i universal. Un periodisme de conversa llarga i cocció lenta que dilluns rebrà el Premi Nacional de Comunicació.

Publicat a: El Punt Avui, 19 de gener de 2024

Font del document: <https://www.elpuntavui.cat/opinio/article/8-articles/2375454-conversa-llarga-i-coccio-lenta.html>